

חלק פרק אחד עשר סנהדרין

קוב.

עין משפט נר מצוה

בז א מיי פ"ד מהל'
עמו"ס הלכה ב סמג
עין טו:
מח ב מיי"ט שם הלכה ו:
מ"ב ג מיי"ט שם הלכה ט:
ג ד מיי"ט פ"ו מהל' שכנים
הלכה ה סמג עין טז
טו"ע מ"מ ט"י קמג סעיף
ב:
נא ה מיי"ט פ"ד מהל'
מריס הלכה ז סמג
לאון רמב"ט טו"ע י"ד סי'
ר"י סעיף לב:
נב ו ז ה מיי"ט פ"ד מהל'
עמו"ס הלכה י סמג
לאון טו:
נז ט י מיי"ט שם הלכה יא:
נח ב ל מ מיי"ט שם הלכה
יב והלכה יג ונע"י
כ"ט:

אין מחרימין אותו אבל נכסים שיש להם בצוהמה העיר מחרימין אותו וטעמא מפורש לקמן: **אמר ר"ש מפני מה וכו'.** בכל דוכתי דרש ר"ש טעמא דקראס: **ה"ג אמר רב ואם כל** (שללה) אשר זה לרבות נכסי רשעים שצוהמה לה: **אמר רב חסדא וננקבצין לאוסה.** נכסי רשעים הקרוצין לעיר שיכולים לקבצם לתוך העיר בצאות יום עצמו שכוונתו שלל העיר לרבות לשורפן הן אצודים עמיה אבל רחוקים דאין מגיעין לעיר אין אצודים. וזוקא שכבר היו לתוכה אלא שמעשיו היו מופקדים ביד אחרים אבל לא היו מעולם צמוכה כגון דנפלה להם צירוסה לא קרינא ביה שללה ואין הממון אצד: אלא ידדו. דבני עיר הנדחת ומופקדים הם צעיר אחרת: **הא אמר.** רב חסדא וננקבצין לתוכה והא אין נקבצין: דקבל עליו אחריות. בני עיר הנדחת כמאן דלא פליגא. (א) א"ל לכזית צטר צלה שחטתה ואפילו שחטה משחט אין בשחטתו כלום דלא לשחטתה קיימא אלא למימה ושחטתה זו היא מיתת הבהמה ואין היתר אפילו החלי שאין של עיר הנדחת דכי שחט לסימן דעיר הנדחת אינו שחט אלא ממית ולא מהניא ציה שחטתה: **עיסה.** כל אימת דבעי פליג לה ואין חלק של עיר הנדחת מעורב צו: **ל"ג שחטה משחט ל"ג קטלא מקטיל.** דצין בשחטתה וצין צהריגה קרינא ציה לפי חרצט דאפילו שחטה מיתה צעלמא היא ולא מהני מידי או דילמא לפי חרצט היינו שלל דרך שחטתה אבל דרך שחטתה מהניא לה לטהרה מידי צילה דנהי דלאכליה אימסרה ואיסור הגאה הוא אבל מיהני לטהרה מידי צילה: **שיער נשים דקנינות.** שבעיר הנדחת מהו אי הוו צכלל ואת כל שללה תשרף או לא: **רשעניות.** פשיטא לן דישירף עס שלל העיר: פלישה. שרירף לגלחה: פיהה נכרית. גדיל של שערות דעלמא שעושין לגוי קא מצעי ליה לרצ יוסף אס של דקנינות הוי: מחובר בגופה. שנקשר צה: בגופה דמי. וכסא שאין שורפין מלבושין שעליהן שהרי דקנינות הן כך אין שורפין אותו גדיל: דפלי צכצכטא. מלה אותו גדיל צידת ואין שרירף צה עכשו: כיון דעיינא ונפקא. רגילה לקוסרה מדיר אף על פי שלל קשרתו עכשו כל מקום שיהא עס נדון כמלבוש שעליה דכל שעתא דעמה עליה וכשאר מלבושין דמי: רחובה מעיקרא משמע. רחובה שהיה לה מתחלה ולא שעושין לה רחוב עכשו: הוי

קשיא. לשון הפסוק קשה לתוך ל"ד חולקין (א) אבל לא מיתומא: גרידי. צל"ת נמשכין וכן גרים רצי צכוליה הש"ס מגריד גריד ונ"ל שהוא לשון גרידא דמפרשינן יחד על עס שהוא יחד משוך ומופרש הוא מן הכל ואין לאחרים צציו ולשון ארמי הוא ואין דומה לו צפסוק (ודומה לו). אבל גורדו ומעמידו על גלדו (ר"ה ד' טו): הוא לשון עברי ודומה לו צפסוק (איוב צ) ויקח לו חרס להתגדר צו צל"ת ופי' לשון חטיטה שמחטטו וגורד צצין או צכל דבר. וגורר צרי"ש לשון עברי הוא כמו (שבת ד' צב). גורר אדס מטה כסא ושלמן וכן (צ"ב ד' טו). היה מגרר ויואל מגרר ויואל: צטר נפשייהו גרידי. ומעשיהם מעשה אדוקים ציתר הואיל ומעלמס הם נדחין דין הוא שיעשה עיר הנדחת: **אבל הך.** דהודמו צטר נשים וקטנים גרידי שאין אדוקים כ"כ: **היכי עבדינן.** היאך נעשין רוצה נחיס הואיל דלרצין עדים והתראה לכל אחד ואחד: **דין וחוצין.** כשרואין צ' או ג' מהם עובדים ע"ז לא יסקלו אותו ומניחין כל האחרים מלסקול אלא דצין אותם לסקילה וחוצין אותם צצית הסוהר וכן עושין עד שרואין אס מלטרפין לרוצה וחוצין ודין אותם דין אחר להריגה ומלצדין את ממונם: **ומענה אס דינס.** שלאחר שנגמר דינס אתה מעשה אותם ומענה את דינס: **דין וסוקלין.** עד חליין דמחוקינן להו כחילוי ודין וסוקלין ומחליין ואילן נצבר הדבר למפרע שהודמו רוצה והו צצייף וממונס אצד ומחליין ואילן אי אתה ראוי למשכן למיתה חמורה: **ור"ל אמר מרצין להס צמי דינין.** לאו משום דאין דצין צ' ציוס אחד דהא אמרת צפרק נגמר דצין (לשיל ממ). דצמיתה אחת דצין אלא משום דנפיש עדים לכל אחד ואחד ואין פנאי לחקור כל אחד ואחד ציוס אחד מרצים להס צמי דינים כדי שמתקבל עדותן ציוס אי יוגמר דין כולם ציוס אחד: **לשעריד.** לצ"ד שצשערין דהיינו סנהדרי קטנה: **ואי אתה מוציא.** אלא צכנהדרי גדולה: **אלא מרצין להס צמי דינין ומעייני צדיניהס.** אס הוו מרצים ואס הודחו רוצ' מעלים את כולן לצ"ד הגדול: **דמה יהא צעיר.** משנה צהשומפין (צ"ב ז): **ויהא כהנשי העיר.** ליתן צצורכי העיר: **למיהו כצני מתא.** שיהא נקרא כצני העיר אין נקרא צפחות מ"צ חדש אבל להקרות מיוצבי העיר כיון ששהה ל' יום נקרא מלנשי העיר וקרינן צהו את יוצבי העיר ההוא (א): **והפניה.** צניחותא: המודר הנאה. שאומר הרי עלי קונס אס אהנה: **החרס אותה פרט לנכסי צדיקים שצוהמה לה.** שאס היו צדיקים דריס צמוכה והויו להו נכסים מופקדים צמקום אחר ציד אחרים

קשיא איבעיא להו הודחו מאליהן מהו וידדו אמר רחמנא ואלא שהודחו מאליהן או דילמא אפילו הודחו מאליהן ת"ש הדיחיה נשים וקטנים אמאי ליהו כהודחו מאליהן הך בחר נפשייהו גרידי הני בחר נשים וקטנים גרידי: עד שיודה רובה: היכי עבדינן אמר רב יהודה דצין וחובשין דצין וחובשין א"ל עולא נמצא אתה מענה את דינן של אלו אלא אמר עולא דצין וסוקלין דצין וסוקלין אימתר רבי יוחנן אמר דצין וסוקלין דצין וסוקלין ור"ל אמר מרבין להן בתי דינין איני (והאמר ר' חמא בר יוס' א"ר אושעיא והוצאת את האיש ההוא או את האשה ההיא איש ואשה אתה מוציא לשעריך ואי אתה מוציא כל העיר כולה לשעריך אלא מרבין להן בתי דינין ומעיינין בדיניהן ומסקינן להו לבית דין הגדול וגמרי להו לדיניהו וקטלי להו: הכה תכה את יושבי העיר וכו'): תנו רבנן החמרת והגמלת העוברת ממוקם למוקם לנו בתוכה והודחו עמה אם נשתחו שם ל' יום הן בסייף וממונן אבד פחות מיכן הן בסקילה וממונן פלט ורמיניה (א) כמה יהיה בעיר ויהיה כאנשי העיר ר"ב חדש אמר רבא לא קשיא הא למיהו מבני מתא הא למיהו מיתבי מתא והתניא (א) ההמודר הנאה מבני העיר אם יש אדם שגשתהא שם י"ב חדש אסור ליהנות ממנו פחות מיכן מותר ליהנות ממנו ביושבי העיר אם נשתהא ל' יום אסור ליהנות ממנו פחות מיכן מותר ליהנות ממנו: החרס אותה ואת כל אשר בה כו': ת"ר (א) החרס אותה (א) ואת כל אשר בה פרט לנכסי צדיקים שבחוצה לה ואת כל אשר בה לרבות נכסי צדיקים שבתוכה שללה ולא שלל שמים ואת כל שללה לרבות נכסי רשעים שחוצה לה (א) אמר ר"ש מפני מה אמרה תורה נכסי צדיקים שבתוכה יאברו מי גרם להם שידורו בתוכה ממונם לפיכך ממונם אבד אמר מר (א) ואת כל שללה תקבץ לרבות נכסי רשעים שבחוצה לה אמר רב חסדא ויבנקבצים לתוכה אמר רב חסדא פקדונות של אנשי עיר הנדחת מותרין ה"ד אי לימא דעיר אחרת ואיתנהו בגוה פשיטא דמותרין לאו שללה הוא ואלא דידדו ואיתנהו בעיר אחרת אי דנקבצין לתוכה אמאי מותרין ואי אין נקבצין לתוכה הא אמרה חדא זימנא לא ילעולם דעיר

תורה אור השלם
1. והוצאת את האיש ההוא או את האשה ההוא אשר עשו את הדבר הרע הזה אל שערך את האיש או את האשה וסקלתם באבנים ונתתם דברים יו"ה
2. הבה תבה את יושבי העיר ההוא לפי חרב החרס אתה ואת כל אשר בה ואת בהמותיה לפי חרב ובריש ג' טו ואת כל שללה תקבץ אל תוך רחבה ושרפת באש את העיר ואת כל שללה קביל לך אלהיך ויהיה תל עולם לא תבנה עוד: דברים יג יז

תורה אור השלם

1. והוצאת את האיש ההוא או את האשה ההוא אשר עשו את הדבר הרע הזה אל שערך את האיש או את האשה וסקלתם באבנים ונתתם דברים יו"ה
2. הבה תבה את יושבי העיר ההוא לפי חרב החרס אתה ואת כל אשר בה ואת בהמותיה לפי חרב ובריש ג' טו ואת כל שללה תקבץ אל תוך רחבה ושרפת באש את העיר ואת כל שללה קביל לך אלהיך ויהיה תל עולם לא תבנה עוד: דברים יג יז

גליון הש"ס

נב' ע"ה חציה של עיר הנדחת. ע"י שגלת אריה ק"י פ"ט: שם יצא זה שמוחבר תלישה. ע"י לעיל מו ע"ב מוס' ד"ה תלישה:

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה כמאן וכו' דאי אפשר:

הגהות הגר"א

[א] נב' ואל כל אשר בה נמקם:

מוסף רש"י

פחות מיכן הן בסקילה. כדי שכל יודים (ביב ח.ח.) ויהא כאנשי העיר. ונאלת עמיהם בעול (שם ז.) למיהו מיתבי מתא. בשלשים יום ונבי עיר הנדחת מבי יושבי העיר (שם ח.ח.) שיער נשים צדיקניות. של עיר הנדחת שלל הודחו עמה (שם י.ח.) ששורה בפיהה נכרית. ששורה הנקת לעברה קא מיעבא ליה אי כגופה היא ויטול עמה. אי כממונה. וקביל צדיקים שצמוכה ויאלץ ממנה ערומים וכל ממונס ספק. דכמי ואת כל שללה תקבין וג' (שם.)

אחרת דמפקדי בתוכה והכא במאי עסקינן כגון דקביל עליה אחריות מהו דתימא כיון דקביל עליה אחריות כדיריה דמי קא משמע לן אמר רב חסדא בבהמה חציה של עיר הנדחת וחציה של עיר אחרת אסורה. עיסה חציה של עיר הנדחת וחציה של עיר אחרת מותרת מאי טעמא בהמה כמאן דלא פליגא דמיא עיסה כמאן דפליגא דמיא בעי רב חסדא בהמת עיר הנדחת מהו דתיתהני בה שחטתה לטהרה מידי נבילה לפי חרב אמר רחמנא לא שנא קטלא מקטיל או דלמא כיון דשחטה מהניא לה שחטתה מאי תיקו בעי רב יוסף שיער נשים צדיקניות מהו אמר רבא הא דרשעיות אסור תקבץ ושרפת כתיב מי שאינו מחוסר אלא קביצה ושריפה. עיסה חציה של עיר הנדחת וחציה של עיר אחרת מותרת מאי טעמא בהמה כמאן דלא פליגא דמיא עיסה כמאן דפליגא דמיא לא צריכא דתלי בביטמא כנכסי צדיקים שבתוכה דמי וואבד או דלמא כיון דעיינא ונפקא כלבושה דמי תיקו: ואת כל שללה תקבוצין אל תוך רחובה וכו': ת"ר אין לה רחוב אינה נעשית עיר הנדחת דברי רבי ישמעאל רבי עקיבא אומר אין לה רחוב עושין לה רחוב במאי קמיפלגי מר סבר רחובה מעיקרא משמע ומר סבר רחובה השתא נמי משמע: וההקדשות

אחרת דמפקדי בתוכה והכא במאי עסקינן כגון דקביל עליה אחריות מהו דתימא כיון דקביל עליה אחריות כדיריה דמי קא משמע לן אמר רב חסדא בבהמה חציה של עיר הנדחת וחציה של עיר אחרת אסורה. עיסה חציה של עיר הנדחת וחציה של עיר אחרת מותרת מאי טעמא בהמה כמאן דלא פליגא דמיא עיסה כמאן דפליגא דמיא בעי רב חסדא בהמת עיר הנדחת מהו דתיתהני בה שחטתה לטהרה מידי נבילה לפי חרב אמר רחמנא לא שנא קטלא מקטיל או דלמא כיון דשחטה מהניא לה שחטתה מאי תיקו בעי רב יוסף שיער נשים צדיקניות מהו אמר רבא הא דרשעיות אסור תקבץ ושרפת כתיב מי שאינו מחוסר אלא קביצה ושריפה. עיסה חציה של עיר הנדחת וחציה של עיר אחרת מותרת מאי טעמא בהמה כמאן דלא פליגא דמיא עיסה כמאן דפליגא דמיא לא צריכא דתלי בביטמא כנכסי צדיקים שבתוכה דמי וואבד או דלמא כיון דעיינא ונפקא כלבושה דמי תיקו: ואת כל שללה תקבוצין אל תוך רחובה וכו': ת"ר אין לה רחוב אינה נעשית עיר הנדחת דברי רבי ישמעאל רבי עקיבא אומר אין לה רחוב עושין לה רחוב במאי קמיפלגי מר סבר רחובה מעיקרא משמע ומר סבר רחובה השתא נמי משמע: וההקדשות